

ným prostředkem ku spáchání jiného trestného činu, zde násilného smilstva, nelze je zvláště přičítati, leč právě v případě dobrovolného ustoupení, o jaký se zde jedná. Jako nejbližší příbuzný trestný čin přichází v úvahu právě zločin dle Šu 93 tr. zák., k jehož skutkové podstatě se vyhledává bezprávné omezení osobní svobody, t. j. překážení v užívání volnosti pohybu, ať již se to stane násilím fysickým, nebo psychickým, stane-li se ovšem v úmyslu k tomu směřujícím, pokud se týče s vědomím bezprávnosti tohoto násilného jednání. Konečný cíl použití násilí, totiž pohlavní zneužití osoby třetí, nepřichází při tom již v úvahu. V tomto případě zjistil nalézací soud, že obžalovaný dvakrát po sobě uchopil Vileminu B-ovou oběma rukama za krk a ji škrtil a, když se mu po dvakrát vytrhla, že ji uchopil po třetí, vrhl ji do silničního příkopu, lehl na ni, znovu ji škrtil, pokoušeje se při tom rozepnouti její reformní kalhoty, a když se mu B-ová znovu vytrhla, že ji opět uvrhl do sněhu a utekl teprve, když slyšel cizí kroky. V tomto jednání obžalovaného jsou předpoklady objektivní skutkové podstaty zločinu dle Šu 93 tr. zák., totiž bezprávné a násilné překážení osobě třetí v užívání osobní svobody. Poněvadž rozsudek dále výslovně zjišťuje, že si byl obžalovaný tohoto násilného omezování osobní svobody i jeho bezprávnosti vědom, jest zjištěna bezvadně i subjektivní stránka skutkové podstaty trestního činu a odsuzující výrok odpovídá zákonu i zjištěnému stavu věci.

Stížnost není odůvodněna ani v tom směru, pokud se snaží dovoditi s hlediska důvodu čís. 11 Šu 281 tr. ř., že první soud překročil meze trestní sazby, uloživ obžalovanému trest dle Šu 94 tr. zák., druhé věty, ačkoliv prý zde není předpokladů pro použití této vyšší trestní sazby. Avšak první soud použil správně vyšší sazby, zjistiť, že B-ová utrpěla mimo omezení osobní svobody ještě další příkoří (škodu) tím, že ji obžalovaný škrtil a poškrábal, způsobiv ji tak lehké ublížení na těle s viditelnými stopami na krku a tváři. Takovéto poškození na těle jest »škodou« ve smyslu Šu 94 tr. zák. bez ohledu na způsob a stupeň poranění. Škracení samo o sobě jest »příkořím« ve smyslu téhož Šu. Okolnost, že se obžalovaný zavázal smírem nahraditi poškozené škodu za utrpěné příkoří a útraty léčení může míti význam při výměře trestu jako okolnost polehčující, nemůže však odčiniti skutečnost, že škoda a příkoří byly způsobeny. Jest tudíž použití vyšší trestní sazby Šu 94 tr. zák. dle zákona odůvodněno.

Čís. 1405.

Veřejnou schůzi spolkovou ve smyslu Šu 14 spolkového zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 134 ř. zák. možno konati kdekoliv a kdykoliv, jen když bylo nejméně 24 hodin předem učiněno oznámení předepsané Šem 15 zákona.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1923, Kr II 517/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v H. ze dne 28. března 1923, a rozsudkem zemského jako odvolacího soudu v O. ze dne 24. května 1923, porušen byl zákon v ustanovení §§ 14 a 15 zákona spolkového ze dne 15. listopadu 1867, čís. 134 ř. zák.; rozsudky ty se zrušují a Karel H. sprostňuje se dle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přestupek §u 2 zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 135 ř. zák., jehož se podle obžaloby dopustil tím, že včas neoznámil příslušnému úřadu konání všeobecně přístupné přednášky kočující učitelky Emy A-ové, v hotelu N. v H. dne 5. března 1923 pořádané.

D ů v o d y:

Karel H., předseda místní skupiny spolku »Deutscher Kulturverband« v H., oznámil dne 3. března 1923 okresní politické správě v H., že se dne 5. března 1923 bude konati v hostinci »Hotel N.« veřejná přednáška slečny Emy A-ové, kočující učitelky spolku »Deutscher Kulturverband« v Praze, o účelu a cíli tohoto spolku. Okresní politická správa v H. vzala toto oznámení dne 3. března 1923 na vědomí a vyrozuměla téhož dne o tom Karla H-a, davši zároveň povolení ku plakátování. Rozsudkem okresního soudu v H. ze dne 28. března 1923 uznán byl obžalovaný Karel H. vinným přestupkem §u 2 zákona shromažďovacího ze dne 15. listopadu 1867 čís. 135 ř. zák., spáchaným tím, že shromáždění, všeobecně přístupné, dne 5. března 1923 v H. pořádané, neoznámil příslušnému úřadu. Okresní soud vychází se stanoviska, že se tu jednalo o veřejné, všeobecně přístupné shromáždění ve smyslu §u 2 shromažďovacího zákona, jež mělo 3 dny před schůzí býti politickému úřadu oznámeno; povinné hlášení stalo se však teprve dne 3. března 1923, tudíž dva dny před schůzí a tedy opožděně. Rozsudkem zemského jako odvolacího soudu v O. ze dne 24. května 1923 byl odsuzující rozsudek okresního soudu co do viny z důvodů prvním soudem uvedených potvrzen. Oběma rozsudky byl porušen zákon v ustanoveních §§ 14, 15 spolkového zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 134 ř. zák. Ze spisů okresní politické správy v H. lze seznati, že Karel H. jako předseda (Vorstand) místní skupiny německého osvětového svazu (Kulturverband) v H. učinil dne 3. března 1923 u příslušné okresní politické správy oznámení o konání veřejné přednášky kočovní učitelky sl. Emy A-ové v hotelu N. v H. Oznámení to bylo vyřízeno téhož dne tím způsobem, že přednáška i její plakátování bylo povoleno a osvědčení (Bescheinigung) o tom dáno bylo místní skupině německého osvětového svazu v H. Dle přípisu okresní správy politické v H. ze dne 18. května 1923 jest tato skupina odbočkou spolku »Deutscher Kulturverband« v Praze, má své vlastní stanovy a Karel H. jest jejím předsedou, který spolek zastupuje. Dle §u 14 spolkového zákona může každý spolek schůze své konati veřejně, ale osoby, které nejsou ani členy spolku ani zvanými hosty, nemohou se jednání účastniti. Konání veřejné schůze spolkové stačí dle §u 15 téhož zákona oznámiti úřadu nejméně

24 hodin napřed s udáním místa a času jejího konání. Z těchto ustanovení plyne, že se veřejná schůze spolková může konati kdekoli (viz min. nařízení ze dne 7. listopadu 1897 č. 20531, Manz II., str. 159) a kdykoli, jen když včas učiněno bylo o tom předepsané oznámení. Z uvedeného plyne, že všechny předpoklady veřejné schůze spolkové jsou v přítomném případě splněny. Za veřejnou schůzi spolkovou považovala ohlášenou přednášku kočovní učitelky A-ové, také okresní správa politická a proto ji také, neshledavši závady dle §u 21 spolkového zákona, povolila. Za veřejnou schůzi ve smyslu §u 2 shromažďovacího zákona ona přednáška vůbec nemohla býti úřadem pokládána, ježto dle §u 13 shromažďovacího zákona, nejsou včas, totiž 3 dny napřed, ohlášena, byla by musila býti zakázána. Bylo proto ve smyslu §§ů 33, 292 a 479 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 1406.

Kdo chová v místnosti, přístupné třetím osobám, dynamit, nedopouští se sice přečinu dle §u 3 zákona o třaskavinách ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. zák., ovšem ale přestupku dle §u 431 tr. zák.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1923, Kr I 823/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 20. května 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle §u 3 zákona ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným přestupkem dle §u 431 tr. zák., jehož se dopustil tím, že chová v roku 1921 v L. ve svém příbytku 2½ patron dynamitu (a to: dvě patrony na almaře v komůrce a ½ patrony na okně komůrky), dopustil se jednání, o němž již dle přirozených jeho následků, jež každý snadno poznati může, mohl postřici, že se jím může způsobiti nebezpečí života nebo bezpečnosti těla lidského, byť i žádná škoda skutečně jím nebyla způsobena.

Důvody:

Dle čtvrtého odstavce §u 1 zákona o třaskavinách ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. zák. nemá předpis prvního odstavce místa při třaskavinách, jsoucích předmětem státního monopolu. František M. mohl by tedy přečinem dle §u 2—3 dotčeného zák., spáchaným tím, že třaskaviny za okolností, označených v §u 3 dotč. zák., bez úředního povolení u sebe choval, býti uznán vinným jen tehda, nešlo-li o třaskaviny, jsoucí předmětem státního monopolu. Zákonem ze dne 15. července 1919, čís. 414 a prováděcím nařízením ze dne 8. listopadu 1920, čís. 615 sb. z. a n. prohlášen byl dynamit, o nějž jde, za předmět státního monopolu (§ 1 č. 3 nař.). Právně pochybeným jest tudíž rozsudek, jenž stěžovatele uznal vinným přečinem §u 3 dotčeného zákona proto, že nedovoleně u sebe choval dynamit. Byly-li tu okolnosti, vytčené v §u 3 zák.